

Hollmén-suku

JOULUKUU 2013

Perustettu 1965

Toimitussihteeri Ville Pertola | Paino: Painorauma Oy

Sukujuhla 2014 Louhenlinnassa

19.7.2014 Juhlan yhteydessä sukukokous Kusunntie 95, Laitila

Kodiksami Memorial ja Kaatuneen Sotilaan Kotimuseo

Hollménin suku järjesti ensimmäisen sukutapaamisen vuonna 1937 Lapin Haudan kylässä. Ennen varsinaista juhlatilaisuutta eräs 14-vuotias koulupoika laski seppeleen ja piti puheen suvun merkkimiehen haudalla Lapin seurakunnan kirkkomaalla. Kyseinen nuorimies oli viime toukokuussa 90 vuotta täyttänyt Hollmén-suvun jäsen Unto Nokka Lapin Kodiksamista. Korkeasta iästään huolimatta ei tämä sotaveteraani ole jäänyt ”laakereillaan lepäämään” vaan tekee arvokasta työtä paikallisen kulttuuriperinnön vaalimisen saralla yhä edelleenkin. Hänen kättensä jäljet näkyvät kotikylään syntyneessä Kodiksamin Memoriaalissa ja Kaatuneen Sotilaan Kotimuseossa.

Kuvassa taustalla näkyvät Unto ja Jorma sotilaspuvuissaan.

Kodiksami Memorial (Kodiksamin Memoriaali) on Raumalla, entisen Lapin pitäjän Kodiksamin kylässä sijaitseva muistokohteiden kokonaisuus, joka toimii kiintopisteinä itsenäisen Suomen ensimmäisten vuosikymmenten kohtalonvuosiin liittyville muistoille. Se on kunnianteko toisessa maailmansodassa kaatuneille ja kentälle jääneille kodiksamilaisille, satakuntalaisille ja suomalaisille sotilaille. Samalla se on kunnianosoitus paitsi kaikille rintamalla ja kotirintamalla taistelleille myös sotasukupolven työlle ja uhrauksille laajemminkin.

Museo ja vaihtuvat näyttelyt

Alkuvaiheessa eli kuluneen vuoden 2013 aikana on Kodiksami Memorial -kokonaisuutta käytännössä toteutettu lähinnä Kaatuneen Sotilaan Kotimuseon ja sinne rakennettun näyttelyn puitteissa. Museon perustamisen lähtökohtana on ollut jatkosodassa kentälle jääneen kodiksamilaisen Jorma Nokan kohtalo. Näytteillä olevan esineistön on koon-

nut Jorma Nokan veli, maanviljelijä Unto Nokka. Museo oli viime kesänä avoinna yleisölle entisen Kodiksamin Säästöpankin tiloissa kylän keskustassa. Juhlalliset avajaiset pidettiin 13. kesäkuuta ja ensimmäisen näyttelykesän viimeinen aukiolopäivä oli 1. syyskuuta

Jatkossa tullaan Memoriaalia kehittämään eteenpäin vähitellen, askel kerrallaan. Lopulta on siitä muodostuva useasta eri kohteesta koostuva kokonaisuus. Tähän kokonaisuuteen on suunnitelmien mukaan museon ohella tulossa myös puisto, Kodiksamin koulupiirin alueen kaatuneille omistettu muistolehto monumentteineen sekä kylän ja lähiseudun asukkaiden 1900-lukuun ja erityisesti toisen maailmansodan vuosiin liittyviä muistoja, kokemuksia ja kertomuksia tallentava arkisto.

Kaatuneen Sotilaan Kotimuseon tarkoituksena on paitsi kaikkien sodassa kaatuneiden ja kentälle jääneiden sotilaiden muistaminen myös menneiden sukupolvien tekemän työn kunnioittaminen ja esi-isien henkisen perinnön vaaliminen. Museossa esillä

oleva aineisto koostuu perusnäyttelystä sekä vaihtuvista näyttelyistä, jotka tavalla tai toisella liittyvät museon keskeisiin tarkoituksiin ja teemoihin. Menneen kesän *Viljele ja varjele* oli vaihtuvista näyttelyistä järjestyksessä ensimmäinen.

Ensimmäinen näyttely oli yleisömenestys

Huolimatta siitä, että Unto Nokka ja muut hankkeen puuhamiehet lähtivät tarkoituksellisesti

liikkeelle melko matalalla profiililla, saavuttivat museo ja sen avajaisnäyttely heti yleisön suuren suosion. Kahden kuukauden ajan tiistaisin ja torstaisin avoinna olleelle museolle asetettu puolen tuhannen vieraan kävijätavoite ylittyi reippaasti, vaikka kohteen markkinointia ei tehty juuri lainkaan ja tienvarsiopastuskin jäi käytännössä vain yhden viikonlopun mittaiseksi.

Viljele ja varjele -näyttelyssä olleen esineistön kautta pyrittiin antamaan tämän päivän ihmisille kuva Kodiksamin seudun asukkaiden elämäntapa- ja menneinä aikoina. Tarkastelu tapahtui ruohonjuuritasolta lähinnä yhden perheen ja kahden suvun historian myötä. Kirjalliset ja kuvalliset dokumentit hahmottivat satakuntalaisen talonpoikaisväestön suhdetta työhön, isänmaahan, kotiin ja uskontoon erityisesti itsenäisen Suomen alkutaipaleella 1910-luvun lopulta 1940-luvulle.

Näyttely muodostui kolmesta kokonaisuudesta: talonpojan työ, isänmaan puolustaminen sekä perhe ja suku. Maatalouden teemakokonaisuudessa merkittävässä roolissa olivat talousneuvos Werner Nokan (1892-1968) elämäntyöhön liittyvät asiakirjat, jotka koostuivat esimerkiksi kunniakirjakokoelmasta sekä joukosta erinäisiä tunnustuksia, ansiomerkkejä ja -ristejä. Maatalouden piiriin kuuluvaa näyttelyaineistoa olivat edellä mainitun lisäksi muun muassa karjatalouteen liittyvä esineistö.

Jorma Nokka oli yksi kentälle jääneistä sotilaista

Maan puolustamista ja isänmaan itsenäisyyden varjelemista koskevat dokumentit kytkeytyivät lähinnä Nokan perheen kahden pojan, vuonna 1923 syntyneen Unton ja

Puheenjohtajan tervehdys

Joulunaika alkaa ja kädessäsi on sukumme joka toinen vuosi ilmestyvä lehti. Ensi vuoden sukuseuramme päätapahtuma on joka neljäs vuosi järjestettävä sukukokous. Tilaisuus järjestetään ensi vuonna Laitilassa. Pitopaikaksi valitsimme todella erikoisen luonnon keskelle rakennettun Louhenlinnan. Louhenlinnaan voit tutustua osoitteessa www.louhenlinna.com.

Emme kuitenkaan unohda sukumme esivanhempia vaan toimitamme sukujuhlalta seppeleet heidän haudoilleen Lapin hautausmaalle.

Varaa siis aika ensi vuoden kalenteriisi 19.07.2014. Toivon uuden juhlapaikan houkuttelevan runsaasti sukulaisia koolle kesäiseen Louhenlinnaan.

Hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta kaikille sukulaisille!

Kaarinassa
Timo Hollmén
Sukuneuvoston puheenjohtaja

vuonna 1925 syntyneen Jorman sotatiehen jatkosodan aikana. Keskeiseksi tausta-aiheeksi kansakunnan raskaimpien vuosien ponnistelujen ja uhrausten takaa nousi sota-ajan elämää voimakkaasti varjostanut inhimillisen menetyksen uhka ja sen todeksi muuttuminen. Nokan perheen neljästä pojasta toiseksi vanhimman, 19-vuotiaan Jorma Nokan kohtaloksi koitui rintamalla 11. 7. 1944 käyty taistelu, josta hän ei enää palannut. Tämä tapahtuma on varjostanut perheen elämää sodan jälkeen vuosikymmenten ajan.

Muita näyttelyssä esillä olleita aineistoja olivat mm. asekoelma ja vanhojen rahojen kokoelma. Ampuma-aset sekä eteistilaan koottu, suomalaista setelitalaitta esitelty aineisto olivat Nokan perheen vanhimman pojan Unton kokoelmista ja peräisin lähinnä toisen maailmansodan päiviltä tai niitä edeltäneeltä ajalta. Lisäksi oli näytteillä perhepiirissä käytössä ollut hengellistä kirjallisuutta sekä opillisen sivistyksen hankkimiseen kytkeytyviä dokumentteja.

Kotia ja perhetaustaa koskeva kokonaisuus muodostui etupäässä Jorma Nokan vanhempien ja isovanhempien perheisiin liittyvistä

valokuvista. Suvun arjesta ja juhlasta kertovat kuvat on otettu pääosin 1900-luvun alkupuoliskolla. Niiden kautta piirtyi näyttelyvieraiden eteen kulttuurihistoriallisia ääriäriivoja kyseisellä aikakaudella eläneiden satakuntalaisten kodeista ja perhelämästä. Valokuvat kertoivat omaa kuvallista kieltään ennen kaikkea niistä tapahtumista ja tilanteista, jotka poikkesivat normaalista arjesta. Tällaisia olivat muun muassa erilaiset sukutapaamiset ja merkkipäivien puitteissa järjestetyt perhejuhlat, joiden yhteydessä otettiin yhteiskuvia ja perhepotretteja.

Vesa Pietilä

Kirjoittaja on Kodiksami Memorial -työryhmän jäsen, jonka isänpuoleiset sukujuuret ovat Lapin Kodiksamisissa. Hänen isoisänsä Frans Eino Pietilä oli Kodiksamin Pietilän talon isäntä, joka kaatui talvisodassa vuoden 1939 lopussa. Viimeksi mainitun isän kautta puolestaan löytyy yhteys myöskin Hollménin sukuun, sillä Pietilän taloon isännäksi 1800-luvun jälkipuoliskolla tullut Frans Henrik Pertola oli Lapin Kuolimaan kylän Pertolan talon poikia.

Osta itsellesi tai lahjaksi sukukirjoja ja muita suvun tuotteita

- Poutala-Hollmén sukukirja 25 euroa
- Uudempi sukukirja 20 euroa
- Adressi 5 euroa
- Sukuviiri 85 euroa
- Pinssi ja riipus 12 euroa
- Myllyn pienoismallin piirustukset 15 euroa
- Kalle ja Mylly CD 10 euroa

Näitä kaikkia on saatavilla sukujuhlissa tai
Ville Pertolalta Lapista, p. 0500 922 664 | villepertola@luukku.com

KALLE JA MYLLY -dokumenttia saa suoraan tuottajalta

Sakari Alaranta
Kaanaantie 23, 21120 Raisio
puh. 040 551 4251

Pirilän kaksoiset kesätöissä Ruonan Palosaassa

Sulo oli Palosaaren renki. Poikamies oli myös itseopinut filosofi. Lounastauolla kolmikko heittäytyi nurmikolle ruokaa sulattelemaan Sulon jaellessa elämänohjeita. Välillä kaksoiset saivat vuorostaan toimia Sulon sielunhoitajana, hänellä oli nimittäin isännän kanssa joissain asioissa näkemuseroja. Sulo olisi halunnut taloon traktoria, mutta isännän mielestä hevoset riittivät. Kerran Sulo omin päin vaihdatti niittokoneeseen uudet terät kun vanhat olivat hänen mielestään jo täysin loppuun kuluneet. Isäntä ei hänen omatoimisuudestaan ilahunut vaan harmitteli kallista investointia. Kyllä vanhat terät olisi vielä kertaalleen

Elettiin 1950-lukua. Hannes ja Emma Pirilä lähettivät toisella kymmenellä olevat kaksoisensa, Eevan ja Pekan, kesätöihin Hellin ja Sakki Pirilälle Palosaareen. Matka taittui linja-autolla. Kanssamatkustajat saivat pyytämättään kuunnella Eevan kovaäänistä arvuuttelua siitä kummallako Sakki-setä Kuolimaan tienhaarassa olisi heitä vastassa, Packardillaan vaiko Buickillaan. Huvittuneita ilmeitä nähtiin linja-auton ikkunassa kun kaksoiset amerikanraudan sijasta kiipesivät hevosen vetämille heinäraitaille Sakki-setä musta vilttihattu päässä.

Hellin Pirilä ja Pirkko-tytär olivat lempeitä naisia, mutta Sakki-setää kesätyöläiset pelkäsivät varsinkin kun heti työrupeaman alkajaisiksi sattui ikävä tapaus. Leikittiin tavaran kuljetukseen käytetyillä kumipyörätailla, Pekka oli kyydissä ja Eeva toimi kuskina. Vauhti kiihtyi eikä jarrutus onnistunut. Mentiin täydellä rytinällä läpi Palosaaren pihaa ympäröivän aidan niin että pirstaleet sinkoilivat. Sakki-setä kiihuhti säikähtäneitä kaksoisia kohden pelottavasti yhdeksänkymmenen asteen kulmassa (selkärankasairautensa takia) ja huusi jo kaukaa "Mitä siel tapahtuu?" Sakki-setä kyllä ymmärsi aidan rikkoutumisen vahingoksi, mutta ilmeestä näki että hän alkoi aavistaa kesätyöläisten aikaansaavan Palosaaren verkkaiseen elämänneon melkoisia myllerryksiä.

Hellin Pirilä oli kaksoisten kanssa hyvin pitkämielinen, mutta hänenkin kärsivällisyytensä joutui koetukselle kun jostain käsittämättömästä syystä hänen ennen niin rauhallinen kissansa alkoi käyttäytyä aggressiivisesti. Heti kun kaksoiset astuivat tupaan, kissa köyristi selkensä, pörhisti karvansa ja sylki raivokkaasti. Kerran kissa säntäsi makuukamarin pitsiverhoja ylös ja loikkasi ulos terveysikkunasta. "Mikäst kissal tuli?" Hellin ihmetteli ja harmitteli rispaantuneita ikkunaverhojaan.

Yleensä Palosaassa tarjoihtiin erinomaista ruokaa, mutta kaksi ruokalajia oli, jotka eivät kesätyöläisille maittaneet, kaljavelli ja klimppisoppa. Kun menu alkoi näyttää uhkaavalta, tehtiin kiireesti asiaa Paavolaan. Vähän arastellen paljastettiin mikä oli äkillisen vierailun syy ja huvittunut Hilikka Pirilä lisäsi pari ruokalautasta pöytään.

voitu teroittaa. Eevaa kiehoi Sulon riemukas toteamus, että viikonlopulla hän "lähtisi tansseihin ja vetäisi poski poskea vasten." (Kotiin palattuaan Eeva tuli siteeranneeksi lausua Pekalle. Hannes-isä sattui olemaan kuuloetäisyydellä, ei ymmärtänyt lausahdusta vitsiksi, vaan antoi Eevalle ympäri korvia.)

Eeva ja Pekka toimivat Sulon työparina heinähommissa. Sulo ajoi hevosen vetämää niittokonetta, kaksoiset haravoivat heiniä, noskelivat niitä seipäille tai avustivat hyppimällä kasan päällä kun heiniä ajettiin latoon. Helteisten päivien päätteeksi Eeva ja Pekka pääsivät Pirilän rantasaunalle, missä oli mukava maata kalliolla aurinkoa ottamassa ja pulahtaa välillä Narvijärveen uimaan.

Eeva "avusti" Pirkkoa navetahommissa. Serkulta ja lehmit vaadittiin pitkää pinnaa kun Eeva ilmestyi navettaan. Tuskin lypsyharjoituksissa ämpärin pohjalle ainakaan aluksi montaa ruokalusikallista maittoa herui kun Eeva vanutteli utareita pinsettiotteella. Kerran Eeva iski silmänsä navetan ikkunalaudalla olevaan vanhaan, neliskulmaiseen herätyskelloon. Hän halusi kokeilla millainen soittoääni siitä lähtisi, arvatenkin ruma ja rämisevä. Leuka loksautti kun herätyskello alkoi heleällä äänellä soittaa kaunista sävelmää, jota Eeva kuunteli lumoutuneena. Palosaassa oli siihen aikaan viisi hevosta. Eevan oli tämän tästä päästävä laitumelle ratsastamaan. Yhdestä hevosesta Sakki-setä oli varoittanut. Vapun selkään ei saanut mennä, se kun oli arvaamaton. Mutta nimenomaan Vapun selkään Eeva väen vängällä halusi. Lopulta Sakki-setä kättämiseen kyllästytynä antoi luvan. Sitä ratsastusta Eeva ei tule koskaan unohtamaan. Aluksi Vappu otti kevyttä ravia, mutta sitten yhtäkkiä pillastui ja niin mentiin täyttä laukkaa Uudentalon suuntaan. Kaikin voimin Eeva yritti pidellä hevosen harjaksista sillä ohjaksetkin olivat tipahtaneet käsistä hevosen jalkoihin. Uudentalon hevoslaitumen aita tuli vastaan. Eeva oli varma, että hevonen hyppäisi sen yli, ja se olisi hänen loppunsa. Vappu teki kuitenkin täyskäännöksen ja palattiin täyttä laukkaa takaisin Palosaareen. Kauhastunut Sakki-setä oli tallin ovelta vastassa ja karjui Eevalle: "Pää alas!" Sekunneista oli kysymys, ellei

Eeva olisi viime hetkellä kumartanut päätänsä, se olisi kumahtanut täydellä voimalla tallin oviaukeaman yläosaan kun hevonen karautti sisälle. Sakki-setä oli tapauksesta silminnähden järkyttynyt. Seuraavina päivinä Eeva askelsi ankan tavoin, niin raihainen ja mustelmilla hän ratsastusretkensä jäljiltä oli.

Paavolassa ei käyty pelkästään ruonan takia. Pekkaa kiinnosti Teuvsenkun verstahuone, jossa tämä merkittävä vempeliseinän valmistaja käsittämättömän taidokkaita puutöitä. Sekä Paavolaan että Pirilään Pekkaa houkuttivat myös traktorit, Teuvolla oli Zetor ja Pirilässä International. Pekka sai Arvi-sedän ja Tuomo-serkun siunauksella ajaa Pirilän traktoria. Eevakin olisi halunnut toimia kuskina, mutta se kuitattiin lakonisella toteamuksella, että naiset eivät aja traktoria. Arvi-setä antoi Pekan myös harjoitella "pilkkaan ampumista", maalina oli riihen seinään kiinnitetty tulitikkulaatikko.

Joskus kaksoiset kävivät Paunalla

Aina-tätiä ja Mirva-Leenaa katsomassa. Aina-täti oli hauska ja huumorintajuinen nainen, jolla värikästä juttua piisasi, ja joka osasi tehdä suussa sulavia lusikkaleipiä. Mirva-Leenaa Eeva oli ihailnut ja kadehtinut siitä lähtien kun Mirva-Leena oli saanut aikoinaan olla morsiusneitona Palosaarella Sinikan häissä. Mirva-Leena oli ollut morsiuksittomana kuvankainis pikimustine hiuksineen yllään valkoinen, maahan ulottuva asu. Pientä lohduitusta Eevalle oli tuonut, kun hän oli hääaterialla päässyt Arvi-sedän syyliin kiikkustuoliin ja saanut juoda monta lasillista kotikaljaa. Kerran Paunan vierailun yhteydessä polkkatukainen Mirva-Leena kysäisi Eevalta: "Koskasti sä panes noi piiskas poik?" Piiska-sana oli kyllä Eevalle tuttu, mutta toisenlaisessa yhteydessä. Siksi kesti tovin ennen kuin Eeva käsitti, että nyt puhuttiin hänen leteistään.

Mene ja tiedä oliko kesäpiiaista ja -rengistä enemmän haittaa kuin hyötyä. Joka tapauksessa viimeisen

työpäivän päätteeksi Sakki-setä kehotti: "Tulkkast tänä työhuoneen puolel" ja veti piironkinsa ylälaatikon auki. Oli palkanmaksun aika. Pekka muistelee että yleensä varsin säästäväisenä miehenä tunnettu Sakki-setä korvasi runsaskätisesti kaksosten "uurastuksen". Pekka hankki rahoillaan polkupyöräänsä hienon Philips-lampun ja dynamon, Eevan palkkarahat taisivat huveta turhuuteen. Hyväsydäminen Pirkko lahjoitti Eevalle soittelevan herätyskellon, joka siitä lähtien on seurannut Eevaa ja koristaa nyt hänen makuuhuoneensa ikkunalaatua. Vaikka herätyskello on lakannut käymästä ja menettänyt soittotaitonsa, niin Eeva on yhä kuulevinaan sen helisevän. Kaksoiset muistelevat usein, miten hauskaa heillä kuutisenkymmentä vuotta sitten oli kesätöissä Ruonan Palosaassa ja miten lämpimästi kaikki sukulaiset heihin suhtautuivat.

Eeva Nikoskelainen

Laukussa leipää ja piimää vaan

Taas kerran istun lentokoneessa jossain pohjoisnavan yllä ja silmäni lepäivät alla leijuvien pilvien ääretömyydessä. Mietin, miten mukavaa oli taas käydä kotona, mutta yhtä mukavaa on nyt palata kotiin. Ai mitä? Missä se koti siis on?

Monesti valtamerta ylittäessäni mietin menneitä Suomen sukupolvia, jotka tekivät saman matkan vaikkakin täysin eri tavalla, eri lähtökohdista. Ameriikkaan muutto vaati joko mahdettavaa visiota ja haavetta paremmasta tai yksinkertaisesti sietämättömiä olosuhteita kotimaassa. Matka oli vaikea ja täysin peruuttamaton. Kaikki – perhe, ystävät, läheiset, kotikulmat – oli jätettävä taakse lopullisesti. Moni joutui uhraamaan henkensä jo matkalla. Määränpästä oli vain hämärä kuva eikä tulevasta mitään takeita.

Taas kerran tajuan, miten onnellisessa asemassa olen. Vanhempani mahdollistivat ulkomaan matkailun meille pienestä pitäen. Oli se sitten lukuisat kesälomamatkat ympäri Eurooppaa, kielikurssit Englannissa tai vaihto-oppilasvuosi Yhdysvalloissa. Etäisyydet todellakin ovat lyhentyneet viimeisten vuosikymmenten aikana käsittämättömällä tavalla. Kaiken lisäksi olen vuosien varrella päässyt suorastaan kanta-asiakkaaksi vanhaan kunnan maitojunaan, kun

ulkomaan oleilujen välissä saan aina palata Suomeen. Kotiin.

Oma polkuni pitkän matkan kestonmuuttajana sinetöityi kymmenisen vuotta sitten, kun päädyin puolivahingossa töihin Vancouverin talviolympialaisiin. Löysin unelma-ammattin, josta en ollut osannut edes haaveilla. Suurkisat perustuvat aina paikalliseen työvoimaan, mutta niiden mukana liikkuu iso joukko työläisiä edellisistä kisoista. Olen sittemmin itsekin liittynyt tähän suurkisojen kiertolaisjoukkoon.

Tämä kiertolaisjoukko on yhteisö, jota pitää yhdessä omalaatuinen yhdistelmä yksilöllisyyttä ja yhteisöllisyyttä. Jokaisen kisakeikan jälkeen kaikki ovat omillaan, kun työsopimus päättyy. Tämä on monille tilaisuus nauttia pidennetyistä vapaista matkustellen maailman perimmäisiin kolkkiin. Monet vannovat löytävänsä "oikean" työpaikan, jotta ei enää tarvitsisi muuttaa toiselle puolen maailmaa parin vuoden välein kisojen perässä. Kisojen kutsu on kuitenkin vahva. Suuret tunteet ja ensiluokkaiset työkaverit vetävät aina takaisin mukaan. Ja mikä parasta: kun sanon päivää, niin uuden ystävän saan.

Pikku hiljaa kaikki siis hakeutuvat seuraaviin kisoihin ympäri maailmaa. Ja yhteisö löytää jälleen itsensä. Jokaisella on lista hyvistä muuttofirmoista

ja lyhytaikaisista vuokratähtäistä, ajo-ohjeet lähimpään Ikeaan, mielpide parhaista asuinalueista, ja näitä vinkkejä jaetaan ahkerasti kaikkien kesken.

Parin vuoden aikana ei juurikaan ehdi luoda kunnollisia ihmissuhteita, kun muuttokin aina häämöttää edessä, joten tämä kiertolaisjoukko tiivistyy keskenään entisestään. Työajan ulkopuolellakin aika kuluu pitkälti yhdessä. Turvaverkosto on siis olemassa, vaikka se poikkeakin perinteisestä melkoisesti. Pitkän matkan muutosten tekeminen jatkuvasti kuulostaa kai ylivoimaiselta monille, mutta tälle joukolle se on arkipäivää ja jokaisella on omat kikkansa muutosten yksinkertaistamiseen ja nopeuttamiseen.

Olen ollut mukana olympialaisten järjestelyissä Torinossa, Vancouverissa, Lontoossa ja Rio de Janeirossa. Olen asunut Yhdysvalloissa, Brasiliassa ja Kanadassa, jotka kaikki ovat muotoutuneet nykyolemuksiinsa maahanmuuttajien ansiosta. Nykyään vaan ei enää muuteta isojen arkkujen kanssa ja matkaan ei käytetä kuukausia. Ja koti on liukuva käsite eikä suinkaan tarkoita maallista omaisuutta. Minulla niitä on ympäri maailmaa.

Niina Haaslahti, Heikin tytär

2.4. 1940 oli ilmoitus Länsi-Suomi lehdessä:

Nimemme Hollmén on tästä lähtien **Haaslahti**.

Nimemme Hollmén on tästä lähtien **Haaslahti**. Erkki ja Väinö Haaslahti.

Nimiä on muutettu aina eri syistä, ennen Suomen itsenäisyyttä usein talon tai paikan mukaan, Suomen itsenäistymisen jälkeen nimiä alettiin suomalaistaa.

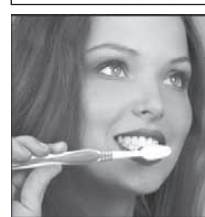
LAURA PIRILÄ

sisätautien, geriatrian ja reumatologian erikoislääkäri lääketieteen tohtori

eloni
LÄÄKÄRIASEMA

02-8426200
www.uginvanhaapteekki.fi

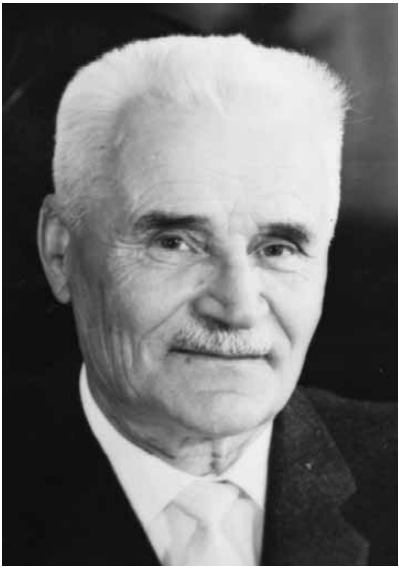

Eteläranta 2,
28100 Pori
Keskus (02) 630 5400
teham@teham.fi
www.teham.fi

Hampaat hymyyn
Teljän
HAMMASLÄÄKÄRIASEMA

Sukuseuramme ensimmäinen puheenjohtaja Talousneuvos Oskari Hollmén (1890 – 1972)

Pappamme syntyi suureen maanviljelijäperheeseen Honkilahdella 12.6.1890. (Vanhemmat Emanuel Hollmén s. Lapissa 1.3.1846 ja Iida Loviisa Lamppu s. Eurassa 15.2.1856). Oskari oli 11-vuotias, kun perhe muutti Laitilan Untamalaan. Käytyään Vehmaan Maamieskoulun hän sai todelliseksi onnekseen ensimmäisen työpaikkansa maanviljelyskatsastajana Käyrän koulu(poika) kodissa Aurassa, sillä Aurasta löytyi urjalalaisyntyinen Anna Adolfini Härmälä. Anna ja Oskari Hollmén vihittiin v. 1915.

Loimaalla, jonne kolmihenkinen perhe siirtyi v. 1918, alkoi pappan työura Lounais-Suomen Osuusteurastamossa (LSO:ssa). Aluksi hän toimi neljä vuotta Loimaan konttorin johtajana, sen jälkeen viisi vuotta Salon konttorin johtajana. Ensimmäinen lapsista syntyi Aurassa, seuraavat Loimaalla ja Salossa. Oskari Hollmén valittiin v. 1929 Lounais-Suomen Osuusteurastamon apulaisjohtajaksi ja perhe muutti Turkuun. Perheeseen kuuluivat nyt lapset Sylvi, Kaarina, Pentti, Pauli, Kirsti ja Airi. Turussa syntyi vielä kuopus Lea.

Ura LSO:ssa oli pitkä, 30 vuotta, siitä apulaisjohtajana n. 20 vuotta. Kakkosjohtajalle kuuluivat yleensä myös kaikkein ikävimmät asiat, mutta neuvotteleva ja samalla jämäkkä ja tarkka pappamme, joka ei kovin helposti suuttunut, selvisi niistäkin hyvin. Hän jäi eläkkeelle v. 1948 ja omistautui sen jälkeen omistamansa Hovirinnan tilan ja lukuisien luottamustehtäviensä hoitamiseksi.

Innokas osuustoiminnan ja yhteistoiminnan mies

Oskari Hollmén teki elämäntyönsä osuustoimintayrityksessä, mutta hänen harrastuksensa olivat myös osuustoiminnallisia. Salossa hän toimi osuuskunnan johtokunnassa, Turussa Osuuskassan hallintoneuvostossa jäsenenä, myöhemmin puheenjohtajana. Metsäliitto-osuuskunnassa hän toimi hallintoneuvostossa neljällä vuosikymmenellä ja oli mukana perustamassa Metsäliiton Selluloosa Oy:tä toimien sen hallintoneuvoston varapuheenjohtajana. Hän oli myös mukana perustamassa Raisio-yhtymän edeltäjä Vehnä Oy:tä vuonna 1939 ja toimi sen hallintoneuvostossa. Naantaliin perustettua Juurikassokeri Oy:tä hän oli luomassa toimien sen johtokunnassa. Myöhemmin hän vuokrasi Hovirinnan tilan koetilaksi juurikkaanviljelyn koetoimintaan.

Useiden maa- ja metsätaloutta lähellä olevien yritysten toiminnan lisäksi hänen mielenkiintonsa

kohdistui myös järjestötyöhön. Maataloustuottaja-toiminta ja metsänhoitoyhdistys olivat tärkeitä hänen mielestään. Kummassakin hän toimi aktiivisesti hallintotehtävissä.

Kaarinan kunnanvaltuustossa Hollmén oli mukana kuusi vuotta ja kunnanhallituksessa kolme vuotta.

Kaarinan seurakunnan kirkkovaltuustossa hän toimi kolme vuotta, sen jälkeen yhteisen seurakuntayhtymän valtuustossa kunnes tuli valituksi kirkkohallintokuntaan.

Oskari Hollménin pitkä ura ja kokemus talouselämässä ja rauhallinen sovitteluva neuvottelutyyli toivat hänelle usein avustustehtäviä paikkakuntalaisten maanomistajien taholta erilaisissa pakkolunastus- ja maakauppa-asioissa.

Oma suku ja sen juuret olivat erittäin tärkeitä hänelle. Jo vuonna 1936 hän antoi Jalmari Finnen tehtäväksi Hollmén-suvun alkuperän selvittämisen. Tämä asia oli hänen mielestään siitä lähtien. Vuonna 1965 perustettiin Hollmén-suku ry. Hänet valittiin sukuseuran ensimmäiseksi puheenjohtajaksi. Tässä tehtävässä hän toimi seitsemän vuotta.

Tasavallan Presidentti myönsi hänelle talousneuvoksen arvonimen vuonna 1959.

Hollménit Hovirintaan

Hollménien perhe asui 1930-luvulla Turussa Itäisen pitkäkadun varrella, LSO:n tehtaan lähellä kerrostalossa. Perhe vietti kesänsä Ruissalon huvilalla nykyisen Ruissalon kylpylän vieressä. Anna ja Oskari ostivat Hovirinnan kartanon Kaarinasta vuonna 1938. Eräs maatilan ostamisen syynä oli että perheen lapsien haluttiin oppivan työn tekoa.

Hovirinnan kartanon talouskeskus sijaitsi nykyisen Hovirinnan kerrostaloalueen keskellä. Päärakennus kohosi ylimpänä, etelärinteellä nykyisen Emännänkadun yläpuolella metsän reunassa. Talo oli rakennettu lankunpätäkistä, jotka oli liitetty yhteen vaarnoilla ja savilaastilla. Suuri

alaosastaan suurista kivistä rakennettu navetta sijaitsi alempana länteen päärakennuksesta.

Vuonna 1941 tilan pinta-ala oli 240 hehtaaria. Peltoa oli 100 hehtaaria ja puutarhaa 2,5 hehtaaria. Siellä kasvoi muun muassa 500 hedelmäpuuta. Tilan metsistä 20 hehtaaria sijaitsi Kaarinasta vuonna 1939 Turkuun liitetyillä alueilla. Tilalla oli tuolloin 7 hevosta ja 28 lypsylehmää. Oskari Hollmén viljeli tilaa vuoteen 1955 asti. Sen jälkeen hän vuokrasi Hovirinnan kartanon pellot pojalleen Pentille, joka viljeli Sipin tilaa Kuusistossa. Vuonna 1961 Hovirinnan tila vuokrattiin Juurikassokeri Oy:lle koetilaksi. Pelloilla tehtiin sokerijuurikkaan lajike, lannoitus ja viljelymenetelmä-koekte vuoteen 1973 asti.

Hovirinta Kaarinan kunnalle

Turun kaupunki osti 1960-luvulla kaikki Kaarinasta myyntiin tulleet maat ja maatilat. Samanaikaisesti Turku oli jättänyt valtioneuvoston pakkoliitoshakemuksen Kaarinan liittämisestä Turkuun. Myös Oskari Hollmén neuvotteli Turun kanssa Hovirinnan myynnistä. Hän näki Kaarinan kunnan kehittymisen mahdolliseksi jos Turku saisi haltuunsa alueen johon Kaarinan keskusta voisi rakentua. Kaarinan itsenäisyys oli hänen mielestään erittäin tärkeää. Siksi Anna ja Oskari Hollmén myivät 14.6.1968 päivätyllä kauppakirjalla Hovirinnan kartanon Kaarinan kunnalle. Anna ja Oskari Hollmén olivat jo aikaisemmin rakentaneet itselleen vanhuudenpäiväasuntonsa jonka he nimesivät Poutalaksi. Talo sai nimensä Hollmén-suvun Euran kunnan Turajärven kylässä sijainneen suvun kantatilan mukaan.

Hovirinnan kartanon maille on 1970 alkaen rakentunut Kaarinan kaupungin keskusta. Alueella asuu huomattavan suuri osa kaarinalaisista ja koko kaupungin olemassaolon voidaan sanoa mahdollistuneen Anna ja Oskari Hollménin kiinteistökaupan

myötä. Keskustan keskeisin aukio ristittiin myöhemmin Oskarinaukioksi.

Lastenlapset muistelevat

Meitä lastenlapsia on 14. Pappan kuollessa nuorin oli 7- ja vanhin 25-vuotias. Perhe kokoontui vuosittain joulukuun alussa perinteisille yhdistetyille Annan ja Oskarin päiville, joita vietettiin aluksi Hovirinnassa, myöhemmin Poutalassa, kolmen sukupolven kesken. Me lastenlapset opettelimme juhkakäyttötymistä Poutalan keittiöpöydän ääressä, mutta yhtä kova meteli kuului salin puolelta, missä kovaäänisen sukumme aikuiset ruokailivat. Sitä mukaa kun aikuistuimme, pääsimme salin puolelle.

Omat lapset eivät koskaan sinutelleet vanhempiaan. Heitä teiteltiin tai käytettiin yksikön 3. persoonaa ja me lastenlapset kutsuimme heitä mammaksi ja pappaksi. Muistamme pappan pitkänä, valkotukkaisena, ryhdikkäänä ja hyvin pukeutuneena miehenä, joka oli aina ystävällinen. Hän arvosti hyvää käytöstä ja oli itsekin hyvin kohtelias. Emme muista hänen suuttuneen – eivätkä muista tätimmeäkään. Mamma oli joskus pappan mukana edustustilaisuuksissa, mutta ei kovin usein. Hän oli ottanut työkseen ja sydämenasiakseen kodin hoitamisen. Mamma muistetaan vieraanvaraisena emäntänä. Keittiö oli hänen valtakuntaansa. Siellä syntyivät myös pappan herkkuruuat, kas kummaa: ”teurastamomiehelle” pihvit ja sianliharuuat! Koti oli aina siisti ja siellä mamma viihtyi; jopa niin, ettei hän lähtenyt presidentinlinnaankaan itsenäisyyspäivän kutsuille. Pappa sai mennä yksin. Siistissä ja viihtyisässä, kauniisti kalustetussa kodissa olikin mukava ottaa vastaan vieraita. Pappan syntymäpäivillä Hovirinnassa ovat käyneet onnittelukäynnillä mm. Urho Kekkonen ja V.J. Sukselainen. Menevällä miehellä oli kuitenkin aikaa myös lapsilleen, jotka kertoivat, että heillä oli hyvä lapsuus

ja isä, joka osasi myös antaa kehuja. Me muistamme sekä mammalla että pappalla olleen huumorintajua; aikuisina uskalsimme jopa laskea leikkiä heidän kanssaan. Pappa oli hämmästyttävän nopea ja taitava päässälskija sekä hyvä ja kysytty puhuja. Taisi puhua mistä vaan ja missä vaan, mutta aina asiaa.

Annan ja Oskarin päivien lisäksi muistoissamme ovat pappan usein kertomat kaksi kasvatuksellista periaatetta:

Pappa oli aina sitä mieltä, että ihmisillä pitää olla mielekästä tekemistä. Niinpä hän toistuvasti kertoi tästä esimerkinä, miten hän Käyrän koulukodissa työskennellessään kutsui vapaa-aikanaan pojat voimisteluharjoituksiin, joissa he harjoittelivat ihmispäpyramidin tekemistä. Pyramidia he, hän ja pojat, kävivät esittämässä monissa lähiseudun tilaisuuksissa. Pojat olivat innostuneita ja pysyivät poissa pahanteosta!

”Kahdenlaisia eväitä” olemme siirtäneet jo kolmanteen – pian neljänteenkin – sukupolveen. Tässä ote yhdestä pappan puheesta:”

”Jokainen äiti ja isä tahtoisi antaa lapsilleen matkaeväitä elämää varten, jotta lasten elämä olisi edes vähän helpompaa kuin heidän oma elämänsä. Nämä eväät ovat kahdenlaisia. Ne ovat aineellisia ja henkisiä eväitä. Ollenkaan arvioimatta aineellisia eväitä, katsoisin henkiset eväät suurempiarvoisiksi ja kestävämmiksi. Aineelliset eväät, oikein käytettyinä, ovat nuorille ihmisille monesti hyödyllisiä. Kun on kysymys kodin perustamisesta tai ammatin hankkimisesta, on alkupääoma monesti ratkaisevan tärkeää. Henkiset eväät ovat kestävämpiä. Niitä ei voi tuhlaata, mutta ne voidaan jättää käyttämättä. Ne voivat vaikuttaa koko ihmisen elämän ajan. Ne ovat monen nuoren ihmisen tienviittana elämän risteyksissä. Ne seuraavat ihmistä omantunnon äänenä hautaan asti...”

Tämän jälkeen pappa korostaa suvun merkitystä ”henkisten eväiden” antajana.

Kaunis käytös, mielekäs tekeminen, tarkka talous, vanhempien kunnioittaminen... siinä meidän sukupolvemme saamia henkisiä eväitä, jotka tulevat mieleemme Oskarin aukiolla keskellä Kaarinan kaupunkia.

Mamma ja pappa ehdivät olla naimisissa 55 vuotta. Anna Hollmén kuoli v. 1971 ja Oskari Hollmén seuraavana vuonna. Heidät on haudattu Pyhän Katariinan (silloisen Kaarinan) kirkon viereen entiselle Kaarinan (nyk. Katariinan) hautausmaalle.

Teksti: Antero Hollmén, Timo Hollmén ja Sirkka Anttila; Anna ja Oskari Hollménin lastenlapsia

Tässä 1950-luvulla otetussa kuvassa istumassa Kirsti Tuomi, Anna ja Oskari Hollmén ja Lea Olkkonen; seisomassa Kaarina Kunnas, Sylvi Kartemo, Pauli ja Pentti Hollmén sekä Airi Sorje. Kaikki seitsemän nuoremman sukupolven edustajaa kuvassa ovat Anna ja Oskari Hollménin lapsia.

Veljessarjan viimeinen on poissa Kosti Kalervo Hollmén 16.10.1919 – 8.7.2012

Kalervo Hollmén syntyi Alisen-Haudan peräkammarissa 16.10.1919 äitinsä Lydyän, os. Laaksonen, esikoisena ja isänsä Kustaa Hollménin kahdeksantena lapsena. Myöhemmin hän sai vielä yhden veljen ja kaksi sisarta.

Koulutiensä hän aloitti Kullanperän Riipinkalliolla alakansakoulussa. Koulumatkat tehtiin keväisin ja syksyisin juosten ja talvella hiihtäen. Urheilua hän harrasti koko ikänsä. Nuorempana yleisurheilua, pesäpalloa ja hiihtoa, näissä järjestettiin niin kylien välisiä että urheiluseurojen välisiä kilpailuja. Liikunta säilyi harrastuksena läpi koko iän.

Kalervo Hollmén osallistui isänmaansa puolustamiseen sekä talvi- että jatkosodassa. Talvisodan taistelut hän kävi JR 21:n riveissä Taipaleella. Jatkosodan alkaessa joukot järjestettiin uudelleen jolloin yksikön nimeksi tuli JR 7. Hän haavoittui kahdesti jatkosodan aikana, ensin Tyrjässä keuhkoihin ja sairaalasta takaisin rintamalle palattuaan polveen. Maaliskuussa -44 hänet komennettiin

aliupseerikouluun Hämeenlinnaan jonka jälkeen hän toimi alokkaiden kouluttajana

Elämäntyönään Kalervo Hollmén viljeli maata Karikko -nimisellä tilallaan, joka on erotettu Alisesta-Haudasta. Tilakeskuksen hän rakensi yhdessä Aatto-veljensä kanssa.

Puoliso Aira Aro löytyi naapurikylistä ja häitä vietettiin maaliskuussa -50. Perheeseen syntyi poika ja tytär.

Useista luottamustehtävistä ensimmäinen oli Murtamo-Haudan kylätien hoitokunnan puheenjohtajuus. Sitä seurasivat mm. kansakoulun johtokunta, raittius-, urheilun ja vaalilautakunnat sekä kunnanhallitus ja -valtuusto. Asutuslautakunnassa, jonka nimi myöhemmin muuttui maatalouslautakunnaksi, Kalervo Hollmén toimi 14 vuotta, joista 12 vuotta puheenjohtajana. Koska maatalousihteeriä ei vielä tuolloin ollut, hoiti hän myös sihteerin työt.

Lapin meijerin hallituksessa hän toimi -50 ja -60 luvuilla. Lapin meijerin yhdistyttyä Rauman meijerin kanssa, hän jatkoi uuden meijerin

hallintoneuvostossa, ollen viimeiset viisi vuotta puheenjohtajana, kunnes luopui karjanpidosta.

Veljessarjan yhteinen metsästys-harrastus johti kilpa-ammunnan pariin. Varsinainen kilpailutoiminta alkoi kuusikymmenluvulla ja Kalervo Hollmén saavutti useita Suomen mestaruuksia ja muita mitalisijoja Suomen Metsästäjäliiton, Suomen Ampujainliiton ja Suomen Veteraaniampujien kisoissa. Hirvenmetsästystä ja ammuntaa hän harrasti loppuun saakka.

Kalervo Hollmén vietti loppuun saakka aktiivista ja toimeliasta elämää. Omalla autollaan hän ajeli useita kertoja viikossa Lapin kirkonkylään tai Raumalle eri tilaisuuksiin. Esimerkiksi Kuulonhuoltoyhdistyksen toimintaan hän osallistui monin tavoin.

Kalervo Hollménin valoisaa ja elämänmyönteistä olemusta jäivät kaipaamaan tytär perheeseen ja laaja sukulaisten ja ystävien piiri

Kirjoittaja on Kalervo Hollménin tyttären poika, Juho Kestilä

Tapio Hollmén 17.5.1941 – 8.9.2013

Tapio Hollmén syntyi Lappi Tl:ssä Osmo ja Hilja Hollménin esikoisena. Oppikoulunsa hän kävi Rauman Lyseossa. Ylioppilaaksi hän valmistui Rauman Lyseosta parhain mahdollisin arvosanoin: hänen lukuaineidensa keskiarvo oli 10.0. Ylioppilaskirjoituksissa hän kirjoitti kuusi laudaturia, mikä oli siihen aikaan hyvin harvinaista. Nuorena ylioppilaana hän siirtyi Turun Yliopistoon opiskelemaan lääketiedettä. Myöhemmin hän erikoistui myös kliinisen kemian erikoislääkäriksi. Turun vuosinaan hän toimi tutkijana ja opettajana Turun Yliopiston lääketieteellisen kemian laitoksella.

Opiskellessaan Turussa hän tapasi Liisa Alinikulan, jonka kanssa hän avioitui ja sai kaksi poikaa: Olli syntyi vuonna 1967, Jaakko vuonna 1970. Lasten ollessa pieniä perhe harrasti kesämökkeilyä ja veneilyä. Avioliitto kesti 16 vuotta. Vuonna 1977 Tapio jätti akateemisen maailman ja siirtyi Poriin Satakunnan Keskussairaalan laboratoriolääkäriksi. Hän toimi tässä tehtävässä yli kolme vuosikymmentä, aina eläköitymiseensä asti. Tänä aikana laboratorio koki merkittäviä uudistuksia laboratorion tietokoneistumisen ja laitekannan jatkuvan modernisoinnin myötä. Laboratorion siirryttyä vanhasta sairaalarakennuksista uusiin laboratoriolle suunniteltuihin tiloihin, laboratorio koki vielä yhden modernisointikieroksen, Satakunnan Keskussairaalan nykyinen laboratoriotuotinto perustuu pitkälle Tapio Hollménin

pitkäkestoiseen kehitystyöhön.

Porin vuosinaan hän asutti Pomarkun Uudessakylässä sijaitsevaa kansakoulua, jossa oli tilaa elää ja harrastaa. Hän oli aktiivisesti mukana myös Uudenkylän kyläyhdistystoiminnan käynnistäjänä. Vuonna 1977 hän meni naimisiin kollegansa Sinikka Marinin kanssa ja asettui Poriin viettämään eläkepäiviään kaupunkiympäristössä. Eläkepäivinä hän harrasti matkailua ja viron kielten ristikoiden ratkomista. Hän osallistui aktiivisesti saunaseura Tähtisilmien toimintaan.

Lapset niin kuin lastenlapsetkin olivat hänelle hyvin tärkeitä. Hänellä on kuusi lastenlasta.

Tapio Hollménia pidettiin monipuolisesti lahjakkaana ja kyvykkäänä ihmisenä. Hänen uteliaisuutensa luonnontieteisiin, tekniikkaan sekä ihmismielen ihmettelyyn heijastuivat niin hänen työssään kuin muutenkin elämässä.

Tapio Hollmén kuoli 8.9.2013 Porin Kaupunginsairaalaissa, parisen vuotta jatkuneen sairastelunsa jälkeen. Hän oli kuollessaan 72-vuotias. Siunaustilaisuus pidettiin Porissa Käppärän hautausmaan isossa kappelissa syyskuun lopussa sukulaisten ja runsaslukuisen ystäväjoukon kera. Uurna laskettiin haudan lepoon Lapin kirkon hautausmaalle, hänen äitinsä Hilja Hollménin viereen läheisten läsnä ollessa.

Jaakko Hollmén kirjoittaja on Tapio Hollménin poika.

Eero Hollmén 9.10.1946 – 25.6.2013

Maanviljelijä Eero Hollmén eli elämänsä ja työskenteli koko ikänsä kotitilallaan Evastilla Luvian Mikolan kylässä. Viljelijän vastuun hän sai isältään Niilolta vuonna 1977, ja vuonna 2003 tila siirtyi tyttärelle Marialle ja vävyille Markku Laineelle. Hän osallistui kuolemaansa saakka tilan töihin voimiansa mukaan. Isäntänä ollessaan Eero vaihtoi tilan tuotantosunnan maidosta lihakarjaan. Metsätalous säilyi isä-Niilon perintönä merkittävässä roolissa, samoin Eero jatkoi Evastin perinteitä suomenhevospasvattajana.

Maa- ja metsätalouden ohella Eero hoiti aktiivisesti yhteisiä asioita. Hän lähti jo nuorena kunnallispolitiikkaan toimien valtuutettuna 24 vuotta, kunnes vuonna 1996 ei enää terveys- syistä asettunut ehdolle. Uskottuna

miehenä hän toimi aivan viime aikoihin saakka.

Hevoskasvattajana ja intohimoisena ravimiehenä Eerolla oli useita hevosalan luottamustehtäviä. Hän toimi muun muassa Suomen Hippoksen valtuuskunnassa 25 vuotta. Hän kuului Porin Ravit Oy:n hallitukseen yhtiön alkuvuosina ja toimi Satakunnan alueen hevosjalostusliiton puheenjohtajana sen uudelleen perustamisesta lähtien aina kuolemaansa saakka. Eero toimi myös aikanaan Luvian metsänhoitoyhdistyksen hallituksessa. Aina kuolemaansa saakka hän oli aktiivinen Satakunnan Sotilaspoikien perinnekillassa ja sen Luvian osastossa. Hän lähetti vielä sairaalavuoteelta viimeisiä ohjeita järjestämälleen sotilaspoikien retkelle, joka toteutui vain muutamia päiviä hänen kuolemansa jälkeen.

Eero arvosti juuriaan ja seurasi suvun jäsenten vaiheita. Hänelle olivat

tärkeitä sekä Hollmén-suvun, että äitinsä Kaarinan Pohjala-suvun juhlat ja kokoontumiset. Osallistumisen saattoi estää vain sairaus tai saamaan ajankohtaan osuneet kuninkuusravit.

Vaikka Eero oli yhteiskunnallisesti aktiivinen, tärkeintä hänelle oli oma perhe: puoliso Maarit, tyttäret Hanna ja Maria, lapsenlapset Juuso, Sofia ja Julia. Hän jaksoi aina tukea muita ja kannustaa näkemään asiat myönteisesti, vaikka oma terveys oli horjunut nuoresta saakka. Ihmisenä Eero oli lämmin, reilu ja omaperäinen. Surukotiin saapuneet sadat adressit kertovat, että Eero oli kiinnostunut ihmisistä, välitti näistä ja kosketti monenlaisia ihmisiä yhteiskunnan eri kerroksissa. Hyväntahtoisuus ja ihmisiä ja maailma kohtaan tunnettu kunnioitus eivät tehneet Eerosta särmätöntä tai poliittisesti ylikorrekta. Hän oli tarkka havainnoija, joka osasi arvostaa eriskummallisuuksia ja näki ilkkuristakin huumoria melkein kaikkialla. Nämä piirteet yhdistettynä ilmaisuvoimaiseen Luvian murteeseen tekivät hänestä taitavan juttujen kertojan. Eero Hollmén kuoli 25. kesäkuuta 2013 Satakunnan keskussairaalaissa 66-vuotiaana.

Elina Yrjölä Kirjoittaja on Eero Hollménin kummitytär

Sukuseura saariston rengastiellä

Hollmén-suvun perinteinen kesäretki tehtiin 8.7.2012 Saariston Rengastielle. Mukana oli 49 aikuista ja 5 lasta. Matkaa tehtiin Launokorven bussilla kuljettajana Juha Launokorpi. Oppaana matkalla toimi Asta Lindholm Saaristo-opaat ry:stä.

Liikkeelle lähdettiin Raisiosta varhain sunnuntaiaamuna. Retkipäiväksi osunut puolipilvinen sää sopi erinomaisesti matkantekoon bussilla, eivätkä muutamat satunnaiset sadekuurot päivän mittaan juuri haitanneet. Yhteysalusaikataulujen vuoksi aamuun jäi yllättäen hieman ylimääräistä aikaa, joka hyödynnettiin apteekkari Sirkku Alarannan joustavasti järjestämällä tutustumiskäynnillä Taivassalon apteekkiin.

Kustavin Käsityökylässä nautimme aamukahvit. Käsityökylän ja Kustavin Savipajan monipuolinen tarjonta kiinnosti retkeläisiä ja munkkikahvit maistuivat. Jatkoimme matkaa Kustavin Heponiemeeseen, josta Aurora-lautta kuljetti meidät Iniön Kannvikiin. Opas esitteli reitin nähtävyyksiä ja luontoa monipuolisesti ja mukaansatempaavasti. Iniöstä Houtskariin siirryttiin yhteysalus Antonialla.

Houtskarissa pysähdyimme syömään maittavan lounaan ravintolalaiva Emmassa. Sieltä matka jatkui Saaristolaismuseoon, jonka kokoelmiin tutustuessa päästiin historiallisiin saaristolaisiin. Vene- ja mootto-

rinäyttelyiden ääreltä tuntui miesväkeä suorastaan vaikea saada irtautumaan. Paluumatkalla bussille osa poikkesi Houtskarinkirkossa.

Houtskarista jatkettiin lautalla Korppoon kautta Nauvoon. Majatalo Martan kohdalle saavuttiin sopivasti iltapäiväkahvien aikaan ja erinomainen korvapuusti maistui monille. Nauvon kirkko sijaitsee aivan naapurissa ja muutama matkalainen ehti piipahtaa vielä sielläkin. Oppaan johdolla käytiin katsomassa kuuluisaa Nauvon peikkoa, Nagu trollia, sivulauvan katossa.

Paluumatkalla sukuseuran bussille oli järjestetty poikkeamismahdollisuus Nordkalkin Paraisten louhokselle. 65 hehtaarin alalle levittäytyvä, suurimalta syvyydeltään 120 metriin yltävä avolouhos teki vaikutuksen matkailaisiin – mittakaava oli suorastaan jättäjämaainen.

Ajattaessa Paraisilta Kaarinaa esitteli sukuseuran puheenjohtaja Timo Hollmén vielä kotikaupunkinsa historiaa, jossa suvun jäsenet ovat esiintyneet merkittävässä rooleissa.

Raisiosta hajaannuttiin tyytyväisissä tunnelmissa monta uutta elämystä rikkaampina. Yhden ja toisen retkelle osallistujan mielessä oli vielä jossain vaiheessa palata paremmalla ajalla nähtyihin kohteisiin.

Kiitokset retken järjestäjille ja kaikille mukana olleille!

Kaisa Laine / Jouko Anttila

Lehden toimituskuntana Hollmén sukuseuran jäsenet

Kotisivut: www.hollmen-suku.fi

Nimi	Kotipaikka	Puhelin	Sähköposti
Alaranta Sakari	Raisio	040 551 4251	sakari.alaranta@elisanet.fi
Anttila Jouko, sihteeri	Lappi	0500 867 505	jouko.anttila@lappilainen.com
Haaslahti Mikko	Rauma	040 517 1409 02 823 5205	mikko.haaslahti@viishanke.fi
Hollmén Manu	Siikainen	040 552 7154 044 710 5395	manu.h@elisanet.fi
Hollmén Timo, puheenj.	Kaarina	0400 525 733	timo.hollmen@pp.inet.fi
Laiho Kari, rahastonh.	Laitila	0440 722 070	kari.laiho@mhy.fi
Mäkinen Satu	Nousiainen	02 433 3342 050 408 4158	satu.makinen@nousiainen.fi
Pertola Mervi	Nousiainen	050 524 7892	mervi.pertola@op.fi
Pertola Krister	Lappi	044 254 9505	
Pirilä Laura	Turku	040 556 7984	laura.pirila@fimnet.fi

Osoitepäivitykset

Osoitepäivitykset ja muut jäseniä koskevat tiedot sukuseuran sihteerille Jouko Anttilalle, Hinnerjoentie 736, 27260 Lappi. Puh. 0500 867 505, jouko.anttila@lappilainen.com.